

Detstvo ako z filmu. **KATKA** ho prežila so sestrou na chalupe.

Takto už chalupa vyzerá len na starých fotkách a v spomienkach... Dnes je na nej už vidieť kusisko **KATKINEJ** práce.

"Do koča, aj do traktora..." **KATKA** si poradí so všetkým.

XXXXXX
XXXXXX
XXXXXX

Katarína Jesenská

Vždy som bola bojovník

Skôr než jej otec odišiel, prosil ju, aby mu dala jediný sľub. Že nikdy nepredá ich chalupu. A ona túto takmer rozprávkovú úlohu splnila aj napriek nerozprávkovým časom, ktoré musela zvládnuť. Moderátorka a najznámejšia chalupárka Katarína Jesenská (50).

Keď sa povie chalupa, mnohým dnes podvedome napadne vaše meno. Zdá sa, že nielen vy tvoríte reláciu o chalupárčení, ale aj ona tak trochu tvorí vás.

Skôr by som povedala, že ma ovplyvňuje chalupárčenie. V tomto prostredí sa totiž pohybujem od malička. Chalupu naši kúpili, keď som bol ešte malá, a trávili sme tam toľko času, že mám pocit, že som tam vyrástla. Pritom na začiatku to naozaj nebolo žiadne pohodlie. Latrínu sme mali sto metrov od domu, kúpeľňu žiadnu. Dodnes si pamätám, ako mi mama umývala vlasy v lavóre a ja som behala po celom sade a pišťala, že ma štipe v očiach šampón... Žili sme tam teda naozaj obyčajný dedinský život. Otec ma brával na poľovačky a s dedom ma učili kálať drevo a kosiť obyčajnou kosou...

Nemali ste toho ani na chvíľu plné zuby? Najmä v puberte si dievča vie zrejme predstaviť aj lepšiu zábavu ako fyzickú drinu na chalupe...

V puberte určite áno. Ale treba povedať, že aj vtedy som na tú chalupu chodievala veľmi rada, hoci robota okolo mi liezla na nervy. Ale nakoniec to netrvalo dlho. Bola jednoducho súčasťou môjho života. Ešte viac som si to uvedomila, keď potom prišli v živote situácie, ktoré neboli jednoduché. Nemala som peniaze, zostala som sama na deti a venovať sa v tej situácii ešte aj chalupe bolo naozaj náročné. Až tak, že je možné, že za iných okolností by som sa jej vzdala. Dala som však sľub otcovi, že to nikdy neurobím. Že sa o ten dom postarám a nikdy ho nepredám. On to tam totiž miloval. Bol chirurgom a ten náš dom pod lesom bol preňho absolútnym útočiskom, miestom, odkiaľ bral silu.

Nebolo však tak trochu útekom od toho života, ktorý ste zažívali v detstve, aj rozhodnutie študovať herectvo? Nie je to totiž celkom

Chlapci sú moderátorkine všetko. A platí to aj teraz, keď sú už **JAKUB** a **SAMUEL** dospelí.

chalupárske povolanie.

Nemyslím, že by to bol krok mimo. Nepoznám herca, ktorý by nemal rád prírodu. A pre mňa to bolo úplne prirodzené. K umeniu ma to totiž ťahalo od malička, bol to môj detský sen. Aj keď je pravda, že na VŠMU som išla ako nepopísaný papier. Na rozdiel od väčšiny ostatných som nemala skúsenosti z amatérskych divadiel. Jednoducho som to skúsila a zobrali ma.

To o ničom svedčí. Aj tak ste napriek dobrému rozbehu na doskách, ktoré znamenajú svet, neskončili.

Doslova zo štátnic som totiž šla do pôrodnice. A keď som potom držala prvého syna v náručí, došlo mi, že s herectvom je asi koniec a budem sa ho

musieť vzdať. Lebo s dieťaťom, na ktoré som bola viac-menej sama, to, skrátka, nedám – ráno skúšať, poobede skúšať a večer ešte odchádzať na predstavenia. Priznávam, že to bolo pre mňa dosť boľavé. Už počas školy sa mi totiž darilo, hrala som hlavnú postavu v celovečernom filme, v dvoch koprodukčných seriáloch s veľkými hereckými menami... Bolo mi ľúto vzdať sa toho, ale deti boli pre mňa vždy na prvom mieste.

Život vám takto občas prehadzoval výhybký, ale nikdy vás nevykoľajil.

Naozaj som sa v živote ocitla asi vo všetkých situáciách, v ktorých sa dalo. Od pohodlného života až po skromné podmienky. Rodičia nám so sestrou naozaj

dopriali, ale na druhej strane nikdy ani jednu z nás nevychovali tak, že všetko dostaneme na tácke. Musela som sa vždy vedieť o seba postarať. A práve vďaka tomu sa dnes len tak niečoho nezľaknem.

Povedali by ste to predtým o sebe?

Vždy som bola bojovník, ktorý si dokázal povedať, že nebude plakať nikde na chodníku, ale zdvihne sa a pôjde ďalej. Boli však chvíle, ktoré boli naozaj veľmi ťažké, ale nikdy som to nevzdala. Keď som videla, že nie je nikto, kto by mi pomohol, tak som si povedala, že si musím pomôcť sama.

Ale nakoniec sa ukázalo, že všetko, čo prišlo, malo prísť, aby vás to posunulo tam, kde ste dnes.

To je pravda. Všetko, čím som v živote prešla, sa poskladalo v mojej relácii – aj láska k prírode, ktorá bola mojou súčasťou od detstva, aj herecká profesia, ktorá ma naučila ako sa správať pred kamerou. Nič, čo som robila a čo som sa naučila, skrátka

nevyšlo navnivoč. Zapadlo to do seba ako puzzle.

Ale najskôr musel prísť nápad – spojiť chalupársku vášň s prácou. Pretože asi tak by mohla znieť charakteristika vašej, dnes už mimoriadne obľúbenej relácie Na chalupe. Kedy sa začala rodiť?

Keď už naša chalupa zostala len na mne, začala som si uvedomovať, ako sa tam robota nikdy nekončí. Stále je čo robiť, opravovať a zveľaďovať. A že v tom nie som sama a je mnoho ľudí, ktorí riešia rovnaké problémy a kladú si rovnaké otázky. Jednoducho ma k nej priviedol život na našej chalupe. To, čo robím, v nej odovzdávam ostatným. A samozrejme, pozerám sa okolo seba, počúvam ľudí, a pýtam sa aj za nich.

Nemáte pocit, že pri témach ako kopanie studne či nová omietka niektorí nečakajú „dievča z mesta“? Nestretávate sa s tým, že ste pre nich skôr do koča ako do voza?

Predsudky vždy boli a budú a ja ich beriem ako súčasť života.

Moderátorkin podpis na chalupe je neprehliadnuteľný. Opravila všetko, čo bolo treba.

V podstate ma provokujú a inšpirujú, aby som mala odvahy ich rúcať. Nebáť sa ukázať ľuďom, čo všetko vo mne je. Lebo to sú veci, ktoré na obrazovke neoklamete. Za tých päť rokov nakrúcania by ma ľudia veľmi rýchlo odhalili, keby som bola iba moderátorka, pre ktorú je chalupa len kulisou na obraze za ňou. Keby som sa hrala na niečo, čo nie som. Myslím však, že už vedia, že tento život žijem naozaj.

Aj keď ste spomínali, že na začiatku ste boli jediná, kto tomuto nápadu veril, dnes už je jasné, že je viac ako úspešný. A to do vášho života opäť priviedlo záujem médií. Tie však zaujíma viac ako oprava chalupy. Ako zvládnete, že vaše súkromie je opäť tak trochu aj verejné?

Uvedomujem si, že vo chvíli, keď som pustila kameru do svojej chalupy, pustila som ju aj do svojho života. A nemám problém sa deliť o svoj chalupársky život, inak by tá relácia nebola taká, aká je. Ale nemyslím si, že

by som sa musela deliť aj o život svojej rodiny.

To sa však tak trochu deje. Nedajú sa totiž prehliadnuť titulky novín o tom, s kým žijete a s kým sa rozchádzate. Čo to, mimochodom, robí so vzťahmi? Dá sa takto žiť?

Určite im to nepomáha. Na druhej strane si myslím, že keď je vzťah pevný a má dobré základy, tak ho médiá nemôžu zničiť. Svojím spôsobom je táto moja situácia teda dobrým detektorom toho, či je niečo dobré, či to má nejakú silu, alebo nie.

Vy ju v každom prípade máte. Ale nie je toto ďalší kameň úrazu? Neboja sa muži silných žien?

To sa musíte opýtať ich. Ale ja by som nesmierne rada privítala, keby som niektoré veci nemusela robiť sama a mohla ich nechať na nejakom silnom mužovi, ktorý ich urobí za mňa. Ale keď taký nikto nie je, tak nebudem plakať. A jednoducho ich robím sama.

To koniec-koncov vidno na všetkom, do čoho ste sa pustili. A na chalupe zvlášť. Neprekvapili ste tým nakoniec aj samu seba?

Je pravda, že keď sa dnes pozriem dozadu a spomeniem si, ako to tam vyzeralo predtým, tak si poviem, fúha, to je zmena. Vysadila som možno stodvadsať stromov, zrekonštruovala celú chalupu, vymenila strechu, zo starého krovu urobila nábytok...

A keď sme už pri tom vymenovávaní toho, do čoho ste sa pustili, môžeme

Psí pomocník na chalupe nemôže chýbať.

prezradiť, že ten zoznam sa aktuálne predžil o ďalšiu položku – časopis. Klobúk dolu, čo všetko zvládnete!

Keď ma vydavateľstvo Mafra oslovilo, že by so mnou chceli spolupracovať na takomto projekte, priznávam, že som trochu váhala. Sto percent môjho času totiž zaberala relácia a bála som sa, či pri svojej pedantnosti a perfekcionizme zvládnem rovnako náročný projekt. Nedokážem totiž robiť veci na

polovicu. Korona mi však nakoniec umožnila na chvíľu sa zastaviť a mala som tak čas si to premyslieť. A rozhodla som sa prikývnuť. Hoci je to pre mňa veľká výzva a veľká zodpovednosť. Už dnes spávam možno päť hodín, lebo viac nestihnem a ani sa mi nedá, mám totiž doslova plnú hlavu nápadov. Ale cítim, že sme vykročili na cestu, ktorá má zmysel. Pred pár dňami som dostala mail od fotografa, ktorý

mi napísal, aký je rád, že môže na tomto projekte robiť, že sa mu tým doslova splnil sen. Pre mňa je to dôkazom, že sa nám podarilo opäť spojiť ľudí, ktorí rozprávajú rovnakým jazykom.

Rozmýšľam, čo by na to povedal ocko, keby vás videl. Vy ten sľub, ktorý ste mu dali, totiž plníte doslova na tristo percent.

Bohužiaľ, rodičia už nie sú me-

dzi nami, ale s deťmi na chalupe často spomíname, čo by povedal dedo, čo by povedala babina... Stále máme v hlave vety, ktoré hovorievali, a situácie, ktoré sme tam spolu prežívali. Takže sú tam stále s nami. A myslím, že by boli hrdí. A hlavne šťastní, že sme na našej chalupe stále všetci, že si tam našli cestu aj deti a je im tam dobre.

S hercom MARKOM IGONDOM na poľovačke. Takto do lesa kedysi chodila s otcom...

Text: Katarína Alberyová, foto: xxx

So všetkým, čo zistila na vlastnej chalupe, sa KATKA delí s divákmi.

Krásna chalupárka. Aj pri rúbaní dreva, aj pri peči...

NÁRODNÉ

ZATVORILI SME SÁLY,
ABY SME NEZAPĽŇALI
SÁLY V NEMOCNICIACH.
MY VŠAK NEPRESTÁVAME
PRE VÁS PRACOVAŤ.

SLOVENSKÉ

DIVADLO

Slovenské národné divadlo je štátna príspevková organizácia Ministerstva kultúry SR. Kostým na vizuáli Peter Čamecký. Vizuál Barbora Šaigutková.